

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Moralitate, Natvra, Et Effectibvs Actvvm
Svpernatvralivm In Genere Et Fide, Spe, Ac Charitate,
Speciatim**

Coninck, Gilles de

Antverpiae, 1623

Dvb. III. Quid sit discordia, & quale peccatum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79645)

D. Thom.

Patet Quintò, inuidiam natam esse ex se genere multa alia peccata, atque adeò esse peccatum capitale, vt sufficienter docet S. Thomas suprà a. 4. quæ si lubet consulas, quia res maiore explicatione non indiget.

26
Nemesis est vitium.

CONCLUSIO II. Dolere quòd mali abundant bonis fortuna, præcisè sub ea ratione quia hæc indignis contingunt, non est actus virtutis, sed vitiosus. Ita D. Thomas suprà art. 2. Caietanus ibidem, alijque ipsius interpretes.

D. Thom.
Caietan.

Prob. quia vbi nulla est ratio veri mali, ibi nulla est causa iusta dolendi: at qui in eo præcisè quòd aliquibus contingant bona fortunæ qui his sunt indigni, si aliud malum inde non sequatur, nulla est ratio veri mali: ergo nulla est causa iusta dolendi.

Maior per se patet: minor probatur, quia hoc nec est malum ipsis possessoribus, sed est ipsis potius commodum; nec etiã alijs, quia per hoc præcisè quòd illi ista bona possident nullum alijs malum inferunt, vt clariùs patebit ex solutione obiectorum. Quare fatis clarum est esse contra caritatem de eo sub ea ratione dolere. Confitemur, quia si aduerterem talem ex incendio aliã ratione esse in præsentis periculo omnia sua bona perdendi, tenerer ex caritate si commodè possẽm, eum hoc periculo liberare; vt omnes fatentur: hoc tamen apertè esset falsum, si licitè dolerem eum illa bona habere: quia sic licitè optarem ipsum ijs priuari, & consequenter licitè id nollem impedire.

27

Dices Primò, ideo malum esse tales ea bona possidere, quia hac ratione viri boni ijs priuantur.

Respondeo Primò, assumptum non esse generatim verum, sed solum quãdoque per accidens: nam si mali incendio, inundatione, aut similitudine sua bona perderent, non ideo iusti ea possiderent, aut meliùs haberent.

Respondeo Secundò, etsi id esset verum, nihil tamen faceret ad rem; nam in de se queretur, solum nos licitè dolere iniquos eiusmodi bona possidere quatenus hoc est causa cur iusti ijs priuentur, ita vt non doleamus propriè illos ea possidere, sed hos ijs priuari; quia actus non est nemeseos, sed commiserationis erga iustos: nos autem hic solum negamus nos licitè dolere malos ea bona possidere, præcisè quia his indigni sunt.

Vnde etiam sequitur, nihil facere contra nos quòd licitè quandoque doleamus malos eiusmodi bona habere, eò quòd ijs ad suam damnationem, aliorumve perniciem abutantur, quia hic actus non pertinet ad nemesin.

28

Ad primum argumentum contrarium positum n. 15. nego minorem. nam cum illa à Deo non sint creata vt dentur in præmia meritorum, sed ad naturæ sustentationem, quòd eorum possessio sit improporcionata improborum meritis, nihil continet iniustitiæ: etiam latè sumptæ, aut quod habeat veram rationem mali. Cõtrã verò cum in improbis maneat natura rationalis integra, cui sustentandæ illa bona apta sunt; horum possessio habet iustam proportionem cum illorum natura, & fini, ob quem creata sunt, conuenientem.

Coninck de act. supernat.

Ad secundum, nego consequentiam: quia in casu antecedentis cum illa bona debita sint dignioribus, cum horum aut salte cum reipublicæ graui iniuria & nocumento ea indignis conferuntur: secus est, vt ostendi, in casu consequentis.

D V B I V M III.

Quid sit discordia & quale peccatum?

Nota Primò, ex D. Thoma 2. 2. q. 29. art. 3. & q. 37. a. 1. discordiam propriè sumptam nõ significare dissensionem opinionum, sed sicut concordia significat consensionem diuersarum voluntatum, ita discordiam significare earumdem dissensionem. Quare dissensio opinionum neque est discordia, neque est peccatum, nisi contineat aliquid contrarium rebus fidei, aut cognitioni ad bene viuendum necessaria; aut alia ratione sit causa alicuius mali.

29
D. Thom.

Nota Secundò, ex eodem suprà, nos in variis rebus posse ab alijs discordare.

30

Primò, in rebus quas nulla ratione tenemur promouere, vt si quis mecum velit ire ambulatum, aut quando ad id non obligor audire Sacrum, & ego nolim. Et tunc discordia non est ex se peccatum; sed solum quandoque per accidens ratione inimicitiarum, aut similitum malorum, quæ ob aliquas particulares circumstantias ex ea natae sunt sequi. vt si is, à quo discor-do, aut alij id videtes crederent me id facere ex odio ipsius, aut quia contemnerem res sacras, & inde scandalizarentur.

Discordia quandoque non est peccatum.

Secundò, in rebus malis, & hæc discordia est potius bona & opranda, quàm vitanda; quia est mali impeditiua: sicut cõtrã concordia in malis est mala & vitanda ac impedienda; quia ipsa promouet malum. Sic S. Paulus Actorum 23. cum videret Phariseos & Saduceos in suam necem conspirasse, dixit se Pharisæum esse, & de resurrectione iudicari, vt hac ratione eos discordes faceret, prout factum est.

31
Quandoque est bona.

Act. 23.

Tertiò, in rebus bonis, quas obligamur procurare, & tunc discordia est peccatum in eo qui sine iusta ratione ab alio discordat; quia hac ratione quantum est in se impedit illius boni promotionem, & pacem turbat. Est autem hoc peccatum grauius aut leuius, prout grauis aut leuis est obligatio illam rem promouendi, & prout multum aut parum illius promotionem natum est impedire, aut communem pacem turbare.

32
Quandoque est peccatũ.

Ex quibus patet, hoc peccatum maximè habere locum in ijs, quibus incumbit communiter rem aliquam procurare, præsertim quando hæc ad religionem, aut ad animarum aut communitatis bonum spectat: quales sunt senatores, consiliarij & similes, quorum discordiã sæpè maxima damna reipublicæ inferuntur. Item in Religiosis communiter viuentibus, quorum discordiã communis pax faciliè graui-ter turbatur.